

i nogen saadan Forbindelse med Lønningslovene, at det var nødvendigt at modsætte sig disse Forslag af Hensyn til disse Loves Revision. Den høitærede Minister negtede altsaa ikke, at nogen Forbindelse var tilstede. Det, der for mig er Hovedsagen at faae slaact fast her, er, at det er en Misforstaaelse, naar man fra forskjellige Sider — og jeg har hørt den saavel fra den høitærede Minister som fra Mindretallets ærede Ordfører — bestandig opsatter den Modstand, der fra vor Side er mod at fremme Forslag, som gaa ud paa Lønningsforbedringer, som et Forsøg blot paa at presse enkelte Lønningslove igjennem, eller som fremgaaet af en Betragtning, der skulde indskrænke sig til at fremme enkelte Stykker af de forelagte Lønningslove. Det er ikke rigtigt. Vor Betragtning er i Almindelighed den, at naar en Regjering er fuldstændig ude af Stand til og gennem flere Aar har viist sig ganske ude af Stand til at fremme det Arbeide, som her betegnes under Et ved Lønningslovenes Revision, og som i Virkeligheden er en Revision af hele Administrationsmaskineriet, naar Regjeringen har godtgjort, at den ikke kan gjøre det, er det urigtigt fra Folkethingets Side overhovedet at gaa til en Forøgelse af Personalet og en Forbedring af Lønningerne, ligegyldig om de staa i Forbindelse med den ene eller den anden Paragraf i bestemt forelagte Lønningslove. Det maa være Principet at spare paa det Omraade og holde sig til, hvad der hidtil er givet, og saa sige Stop. Det er naturligvis den almindelige Regel, som imidlertid kan taale adskillige Undtagelser, som vi ogsaa have gjort i mange Tilfælde, dog ikke saaledes, som den høitærede Kultusminister jagde forleden Dag, hvor vi syntes godt om En eller Anden, men derimod hvor vi have fundet en jærlig Grund. Jeg skal nævne et Exempel, der, som Enhver vil indrømme, ikke har den mindste politiske Bismag og som ligger for i dette Budget, det er nemlig Honoraret til Livrenteanstaltens Læge. Jeg tror ikke, at der er den fjerneste Mistanke om, at det har det Mindste med Politik at gjøre. Af saadanne Exempler vilde jeg kunne nævne flere. Der kan naturligvis gjøres enkelte Undtagelser, men Principet maa være dette, hvad jeg tillod mig at sige forleden Dag, at Lønningslovenes Henliden eller Umuligheden af at gennemføre de administrative Reformer vil medføre Standstning paa Bevillingsomraadet i langt videre Omfang, end jeg tror, de Herrer i dette Dieblik have gjort sig fortløselig med. Forøvrigt maa jeg nedlægge en Indsigelse mod, at forøget Arbeide med Nødvendighed medfører en større Løn; det er ingenlunde rigtigt. Men det har det ærede

Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) og den høitærede Minister gjort gjældende. Det forøgede Arbeide er meget ofte forudsat, da Lønnen blev fastsat, som Noget der maatte tages med. Man kan overhovedet ikke sige, at Lønnen, saaledes som den hidtidige Lønningslov har slaact den fast, er sat i noget bestemt Forhold til noget bestemt Arbeide; det er den ikke. Det Arbeide, der forlanges af Embedsmændene, er ikke gennemgaaende saa overvældende. Der er ganske vist Embedsmænd, hvis Tid er fuldt optagen, men der er Andre, med Hensyn til hvem det slet ikke er Tilfældet. En Time- eller Stofberegning har ikke fundet Sted ved Lønnens Fastkættelse. Der er taget uendelig mange andre Hensyn, og forskjellige Forhold have været tagne med i Betragtning. — Den høitærede Minister gjentog et Angreb, som jeg tror, han sætter Pris paa, nemlig et Angreb paa Lønningsudvalget. Fra Tid til anden foretager den høitærede Conceilspresident saadanne Angreb for at vise, tror jeg, hvor lidt det Udvalg har arbeidet, og hvor megen Skyld der hviler paa dette Thing for, at Lønningslovene ikke fremmes, men jeg ser i Grunden ikke, det har stor Interesse at gjentage det Samme fra Tid til anden, men da det er den høitærede Ministers Mening, vil jeg ogsaa gjentage, hvad jeg sagde, da han sidst sagde det, og oplyse, hvorledes det er gaaet til med Lønningslovene, som vi have forhandlet med den høitærede Minister. Der er to af Lovene, som den høitærede Minister selv har erkjendt, at vi have forhandlet, det er Tolbvæsenets Lønningslov og Amtsforvaltrens Lønningslov. Den første af disse Love førtes igjennem, og der kan altsaa ikke ligge nogen Skyld paa Folkethinget. Den anden derimod, nemlig Forslaget om Amtsforvaltrens Lønning, blev ligeledes vedtagen i Folkethinget, og man blev altsaa enig heri Folkethinget med Ministeren om den, og herfra gif den over til Landstthinget, som modsatte sig, hvad Ministeren og Folkethinget vare blevne enige om, hvorpaa Ministeren forlod det Standpunkt, han havde stillet sig paa i Folkethinget, og derpaa strandede Enigheden om Løven. Nu spørger jeg, om det er berettiget da at angribe Folkethinget, fordi man er bleven enig om denne Lov. Det er ganske klart, at det er Ministeriet, Skylden udelukkende hviler paa, fordi Ministeriet ikke dengang har kunnet sætte igjennem i Landstthinget, hvad det kunde sætte igjennem i Folkethinget. Naar man imidlertid kommer til det Resultat, at det viser sig ganske klart, at hvad Regjeringen kan sætte igjennem i Landstthinget, kan